

ret det emne her. Der kan vist ikke koges mere suppe på dét.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Jeg skal ikke kommentere, at Folketingets præsidiemedlem fra Folketingets talerstol siger, at vi ikke kan koge mere suppe på det her, men dog konstatere efter den lille disput med den radikale ordfører, at der er ikke meget kød på det her.

Vi kan sige, at den radikale skattepolitik er meget diffus. Vi snakker først om topskat og grønne afgifter, og nu snakker vi faktisk om det hele, der både kan gå op og ned. Er det ret forstået?

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Jamen det har hr. Jens Kirk for så vidt helt ret i, og med jeg også bliver stillet spørgsmål om mange satser, som kan bevæge sig op og ned.

Så siger hr. Jens Kirk, at det er der jo ikke meget kød på. Det får være, men jeg tror da nu nok, at hvad angår kalorieindholdet, så er der væsentlig større kalorieindhold i radikal skattepolitik end i nok så mange andre partiers skattepolitik, hvad angår finansiering og samtidig insisteren på gældsafvikling.

Så jeg tror så absolut ikke, der er nogen partier, der har noget som helst at lade os høre i den sammenhæng.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Og så er det hr. Frank Aaen som ordfører.

Frank Aaen (EL):

Den debat, vi lige har haft om skat, var jo illustrativ på den måde, at vi så igen fik udstillet, at det, der er Venstres og De Konservatives vigtigste målsætning inden for skattepolitikken, er, at de, der i forvejen har mest, er dem, der skal have lettelsen. Og når fru Lene Espersen før sagde, at der er nogle mennesker, for hvem det ikke kan betale sig at gå på arbejde, jamen så tror jeg ikke, fru Lene Espersen helt er klar over, hvad det er, problemet drejer sig om.

Sagen er, at hvis vi kigger på, hvem der ikke får noget ud af at gå på arbejde, så er det lavindkomster, så er det dem, der tjener lidt mere end dagpenge, så er det kassedamen, den berømte, så er det dem, som hver gang, de tjener lidt mere, bliver klippet så meget i skat, får mindre boligsikring og højere betaling i daginstitutionen, så de samlet set kan risikere at miste penge. Det

er dér, de største såkaldte marginalskatteproblemer er. Det er ikke oppe hos de højtlønnede, det er ikke oppe hos IT-eksperter, der i forvejen tjener en formue. Det er nede, længere nede, langt længere nede i indkomstskaalen, at de store skattemæssige problemer findes med den høje marginalskat.

Og derfor kan jeg godt sige helt åbent for Enhedslistens vedkommende, at der kun er én ting, der står på vores dagsorden. Det er at sørge for, at de, der har mest her i samfundet, kommer til at betale noget mere, for de har rigeligt i forvejen, og dem, der skal have skattelettelsen, er alle dem, der kun har deres dagpenge, der kun har deres pension, som kun har en lav indkomst på arbejdsmarkedet. Det er dem, der skal have skattelettelsen, det er dér, der er brug for det.

Og jeg synes, det var fint, at vi også i den her debat, selv om det ellers er lidt uden for det, jeg havde tænkt mig at sige, på den måde får illustreret lidt, hvorfor der er forskelle i dansk politik, at Venstre og De Konservative altid kerer sig om dem, der har mest i forvejen, hvorimod det er os andre, der kerer os om dem, der har mindst at leve for.

Så omkring ændringsforslagene: Jamen det her års finanslov indeholder på en lang række mindre områder også en illustration af, hvem der kerer sig om dem, der har mindst, fordi der faktisk spredt rundt i ændringsforslagene er en lang række udtryk for de aftaler, der er lavet, og som giver nogle velfærdsloft på forskellige områder, der er forbedringer for nogle af dem i samfundet, som ellers ikke i det daglige har megen hjælp til at sikre sig en bedre tilværelse.

Alle de forslag, vi dér har været med til at aftale, stemmer vi selvfølgelig for, ligesom vi samtidig stemmer for dér, hvor der er mulighed for at finansiere de velfærdsloft, vi er med til.

På den måde hænger tingene jo sammen for vores vedkommende. Vi indgår her i et aftaleforløb, hvor der både er udgifter og indtægter. Der er oven i købet indtægter i et omfang, som gør, at vi også er i stand til at afdrage på statens gæld, hvilket vi også mener er en selvstændig, vigtig ting både fordelingsmæssigt, og fordi gæld betyder rente, som er til fordel for dem, der har formue. Desuden er der også et generationsproblem, hvor vi er optaget af, at vi ikke skal overlade alt for stor en gæld til den næste og de kommende generationer.

Og når vi i særdeleshed er tilfredse med, at det lykkedes også at få afdrag på landets gæld med i årets finanslov, selv om der var mange